

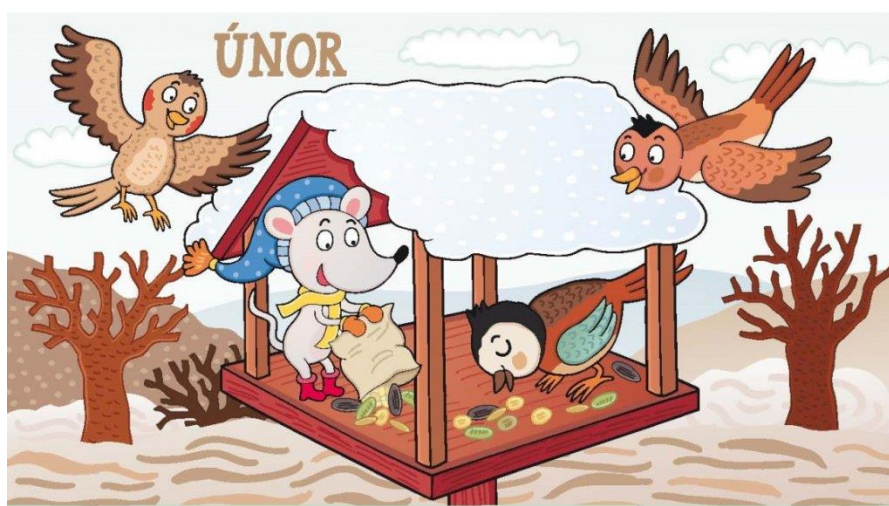
Základní škola a Mateřská škola Ústí nad Labem, Jitřní 277, příspěvková organizace

Maláci z Brné

Časopis MŠ

Únor 2022

Vydává:

Únor — to je měsíc ptáků, chtějí něco do zobáku, první, druhý, třetí ke krmítku letí.

Mateřská škola Ústí nad Labem – Brná

Sebuzínská 42

Tel: 475 541 175

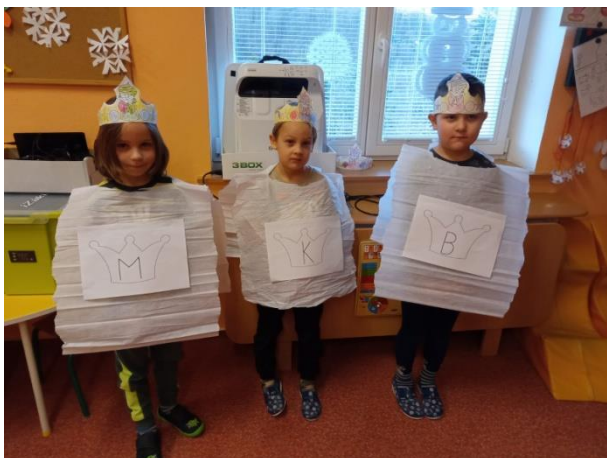
Mobil: 720 619 239

<http://www.zsamsbrna.cz/>

e-mail: msbrna@zsamsbrna.cz

Co se dělo v lednu ☺?

Téma: Tři mudrci na cestě

Příběh tří králů

Tři králové (mágové) **Kašpar, Melichar a Baltazar** se vypravili do Betléma uctít právě narozeného Ježíše. S sebou nesli dary: **zlato, kadidlo a myrhu.**

Proč zrovna tyto dary?

A co znamenají písmena K + M + B psaná na dveře?

K + M + B 20..

Tato písmena neoznačují jména tří králů, jak by se na první pohled mohlo zdát. Tato písmena znamenají větu **Christus mansionem benedicat – Kristus žehnej tomuto domu.**

Dříve na tento svátek obcházel všechny domy kněz s ministranty, učitelem a žáky. Kněz vykuřoval domy kadidlem, kropil světnice svěcenou vodou, ostatní zpívali. Po koledě napsal kněz vysvěcenou křídou na dveře nebo na okno velká písmena K + M + B a příslušný letopočet.

TŘI KRÁLOVÉ

Mnoho dětí na světě zná příběh o Kašparovi, Melicharovi a Baltazarovi. Podle legendy to byli králové z Východu, v Bibli jsou však nazýváni mudrci, protože byli velmi učení. Vyznali se v mnohých vědách i uměních a zřejmě toho hodně věděli o hvězdách.

Před dvěma tisíci lety tito tři mudrci poznali, možná právě podle hvězd, že na západ od jejich království se má brzy narodit nový a velmi mocný král. Mudrci se mu chtěli poklonit a přinést mu dary. Naložili proto největší drahocennosti své doby – zlato, kadidlo a myrhu - na velbloudy a slony a vydali se na dalekou cestu. Ve dne pražilo horké slunce, karavana proto putovala i v noci a mudrci hledali cestu podle postavení hvězd na noční obloze.

Nová hvězda, která oznamovala narození velkého krále, zazářila náhle velmi jasně nad velikým městem Jeruzalémem, jako by je vedla. Tři mudrci se zaradovali, vstoupili do města a spatřili jeho nádherné domy a paláce. Domnívali se, že právě v nich by mohli narozeného krále najít. Hvězda však nezůstala stát, ale vedla je dál. Opustili tedy Jeruzalém a v něm i zlého krále Heroda. Ten byl jejich příchodem velmi znepokojen, a jakmile zaslechl, že hledají nového krále, začal okamžitě přemýšlet o tom, jak se ho zbavit. Mudrci mezitím putovali dál za hvězdou. Vedla je k městu Betlému.

Ale i Betlém zanechali za sebou. Hvězda, která je až dosud vedla, se totiž zastavila až v polích za městem. Zářila nad místem, kde Josef s Marií našli útočiště a kde teď společně opatrovali narozeného Ježíše. Kašpar, Melichar a Baltazar byli u cíle. Vešli dovnitř, do obyčejné stáje, padli na zem a klaněli se maličkému dítěti v jeslích, protože věřili, že bude velikým králem. Předložili mu své vzácné dary a velmi se radovali.

Plni této radosti se pak vraceli do svých domovů, do Núbie, do Tarsu a do Sáby. Chystali se vyprávět o novém králi, který se právě narodil a kterému se přišli poklonit. Králi Herodovi však zprávu nepodali. Ve snu se jim totiž zjevil anděl a dal jim pokyn, aby se do své země vrátili jinou cestou.

Z knihy "Velká kniha o svatých "

Téma: V zimě bývá zima

Doplň následující věty:

21. prosince začíná

.....
Sluníčko málo

..... a brzy se

.....
Stromy jsou

.....
Na rybníku se dělá

..... , pokud je
pevný můžeme na něm

.....
Děti mohou stavět

.....,

..... nebo

.....
Pole jsou

.....
a přikrytá sněhem. Některá
zvířata přes zimu spí, jiná
musíme

Náповěda: krmit, zoraná,
sněhuláky, sáňkovat, bruslit,
lyžovat, holé, hřeje, led, zima,
stmívá.

O SMOLÍČKOVI

To už znáte, jak Smolíčka unesly jeskyňky a jak ho zlatoparohatý jelen zachránil a donesl domů. Doma dostal Smolíček co proto. Plakal a slíbil, že už bude vždycky poslouchat a nikdy více jeskyňkám neotevře, a taky neotevřel. Jednou dlouho nešla zima. Sluníčko hrálo a kočičky znovu rozkvetly, jako by měl přijít máj. Zlaté parohy jelena tuze tížily, chtělo se mu je shodit. „Jelínku, neshazuj parohy, ještě je budeš potřebovat,“ varoval ho Smolíček. „Čím se budeš v zimě bránit vlkům?“ „Zima už nepřijde, Smolíčku. Staré parohy shodím, odpočinu si a za čas mi narostou nové.“ „Jelínku, a co by tomu řekl dědeček Mecháč?“ Dědečka Mecháče poslouchal celý les, jeleni, veverky, lišky, datlové, medvědi, zkrátka všechna zvířátka, všichni ptáci, všechny rostliny. „Dědeček Mecháč se to ani nedoví,“ pravil jelen. Jednou ráno zaběhl do houští a vrátil se bez parohů. Sotva došel k chaloupce, spadla z mraků první vločka, za ní druhá a třetí, a než si jelen dvakrát ukousl trávy, dalo se do chumelenice. Sněžilo celý den. Jelen ležel ve světničce, styděl se, že je bez parohů. „Vidíš, já ti to říkal,“ vyčítal mu Smolíček. „V zimě nebudeš moci bez parohů vyjít ani na krok.“ Smutně šli toho večera spát. Ráno se jelen probudil a vidí, jak se oknem lije do světničky sluníčko. „Sluníčko, sluníčko,“ volal, „vstávej, Smolíčku, už je zase po zimě.“ Podíval se na postýlku, Smolíček tam není. Vyběhl ven: sluníčko svítí, to je pravda, ale všude, kam jelen dohlédne, leží vysoké závěje, větve se sklánějí pod sněhovými polštáři. „Smolíčku, pacholíčku, kde jsi?“ volá jelen. Ale nikdo mu neodpovídá. Ve sněhu spatřil šlépěje, otisky Smolíčkových sněhovek. Pustil se podle nich, ale brzy se mu ztratily. Foukal vítr a zavál je sněhem. Najednou zavyl nablízku vlci. Jelen sklonil hlavu a připravil se k boji. Vtom si vzpomněl, že nemá parohy. Bez nich by se vlkům neubráníl. I obrátil se a velkými skoky prchal do chaloupky. Copak se stalo se Smolíčkem? Smolíček už o půlnoci vstal, hodně teple se oblékl a tiše, tichounce, aby nevzbudil jelena, vyšel na mráz. Vydal se za dědečkem Mecháčem, že vyprosí pro jelena nové parohy. Co ho to napadlo! Klopýtal tmou, bořil se do závějí, vítr mu sypal do očí sníh. A ke všemu ten bláhový chlapec vůbec nevěděl, kudy se k dědečkovi Mecháčovi jde. To víte, jeskyňky chtěly Smolíčka dostat znovu. „Ale než ho dostaneme,“ řekly si, „uděláme si z něho švandu.“ Smolíček nic netuší, jde tmou, každou chvíli se proboří do závěje, a najednou kde se vzala, tu se vzala, ze tmy přiskákala a okýnky na Smolíčka zamrkala chaloupka celá z cukru: „Pojď, Smolíčku pacholíčku, pochutnáš si na cukříčku, vede ke mně cesta z mandlového těsta, z čokolády jsou mé stěny, okna z cukrové pěny, pojď, Smolíčku pacholíčku, pochutnáš si na cukříčku!“ Světlo a teplo z chaloupky Smolíčka tolik vábily. A

cukr on mlsal rád. Takhle kdyby se chvilku ohřál, něco smlsl, to by se mu potom jinak šlo. Popoběhl, a najednou chaloupka zmizela. Ozval se pisklavý smích jeskyněk, obstoupily Smolíčka ze všech stran a volaly: „Chytíme tě, Smolíčku, oškubem ti hlavičku!“ Smolíček je neviděl, oči měl ještě oslepené od té záře z okének cukrové chaloupky. Začal utíkat, nohy těžce ze sněhu vyndával, ale nezastavil se. Pozdě litoval, že se na tu noční cestu vydal. Jeskyňky už neslyšel, v duchu si liboval, že jim utekl. Sníh přestal padat a skulinou mezi větvemi se zatřpytily hvězdy. Ale Smolíčkovi se nešlo veseleji, už byl promrzlý, a hvězdičky nehřejou. „Už nedojdu,“ vzdychal. Tu se kolem rozlije bledozlatá záře a lesním průsekem jde Smolíčkovi naproti měsíček: „Já jsem cukrář měsíček, tam to bílé na nebičku, to je cukr z hvězdiček, ten je dobrý do rohlíčků. Upletu ti rohlíček, až ochutnáš kousíček, na deset sníš rohlíčků. Pojd' si pro něj, Smolíčku!“ Smolíček tušil, že v tom jsou nějaká kouzla jeskyněk. Udělal krok dozadu, měsíček udělal krok dopředu, Smolíček dopředu, měsíček dozadu, a tak proti sobě poskakovali krok sem, krok tam – a měsíček, jak se objevil, tak zmizel. Ozval se pisklavý smích jeskyněk, zase obstoupily Smolíčka a volaly: „Chytíme tě, Smolíčku, oškubem ti hlavičku!“ Smolíček sebral poslední síly a dal se na útěk. A jeskyňky za ním. Vždycky ho kousek předběhly, počkaly si na něho, smály se mu do uší, chytaly ho za čepičku, za rukávy, za šosy, a zase ho nechaly běžet. A opět ho kousek předběhly. „Dědečku Mecháči! Dědečku Mecháči!“ začal Smolíček volat. Jak jeskyňky uslyšely, koho Smolíček volá, jako když se po nich zapráší, byly tytam. Z dědečka Mecháče měly strach, neměl v lese takovou havěť rád. Smolíček doběhl k chýši, sroubené z borových kmenů, pokryté chvojím. „Dědečku Mecháči! Dědečku Mecháči!“ nepřestal Smolíček volat, myslel, že ještě má jeskyňky v patách. „Kdo mě to budí ze spaní?“ ozval se z chýšky hluboký hlas. „To jsem já, Smolíček, hledám dědečka Mecháče.“ „Tys ten Smolíček, co neposlouchal jelena?“ „Ano, ale já už poslouchám, jelen neposlouchá!“ „I hled' me, hled' me,“ zabručel hlas v chýšce. „Tak pojd' dál, Smolíčku, já jsem dědeček Mecháč.“ Smolíček vešel dovnitř. Tak podivnou světničku jste neviděli: svatojanské mušky tam svítily, v jednom koutě vystrkovaly z mechu kloboučky mladé houby, v druhém koutě spali jezevci, v třetím medvědi. Ve čtvrtém koutě stálo lůžko z březového dřeva. Na něm seděl statný stařec, ruce a prsa měl obrostlé mechem, tváře zarostlé zelenými vousy, na hlavě místo vlasů jehličí. „Copak na mně chceš?“ ptal se Smolíčka. Smolíček pověděl, jak jelen neposlechl, shodil parohy a teď bez nich nemůže ven. „A já ti mám pro něho dát nové, vid'?“ řekl stařec. Vstal a zpod lůžka vyndal zlaté parohy. Hned od nich bylo ve světničce světlo jako ve dne.

„Počkej tady,“ řekl dědeček Mecháč, „donesu je jelenovi sám, jsou tuze těžké. A dám mu co proto!“ Odešel a Smolíček se natáhl na vyhřáté lůžko. Usnul hned, jako když ho do vody hodí. Tu mu někdo zaťuká na čelo. Smolíček se probudí, vidí, jak u něho stojí dědeček Mecháč. „Smolíčku, vstávej, jelen čeká!“ Venku je bílý den, sluníčko se dveřmi dere do světničky. Medvěd v koutě bručí, houby natahují krky, co se to děje. Smolíček vyběhl ven. Před chýškou se vesele natrásá jeho jelen a pyšně pohazuje zlatými parohy. Dědeček Mecháč vysadil Smolíčka na jelena. „Podruhé parohy neshazuj, dokud ti nedovolím!“ hrozí prstem jelenovi. Jelen sliboval, že už bude poslouchat, Smolíček děkoval dědečkovi Mecháčovi a liboval si, jak se dobře vyspal. Zasněženým lesem jen letěli. Sluníčko se chytalo zlatých parohů, parohy se blyštěly, div že vrány neosleply. Jelen celou cestu troubil na celý les, vlci se schovávali, jeskyňky se bály vystrčit nos. V chaloupce bylo útulno a teplo, venku bílá zima s červeným sluníčkem. Od té doby jelen poslouchal dědečka Mecháče a Smolíček nepřestal poslouchat jelena

Téma: Jak se v zimě oblékáme

Děti se seznamují s charakteristikou zimy (mráz, jinovatka, sníh, led) a se změnami počasí v tomto období. Pomocí prožitkového učení zjišťují vlastnosti sněhu a ledu a využívají jej k vlastním hrám a činnostem. Hravou formou poznávají různé způsoby oblékání v závislosti na různých ročních obdobích. Seznamují se s nutností teplého oblékání do chladného a mrazivého počasí. Učí se pojmenovávat jednotlivé druhy zimního oblečení a jak jej správně oblékat. Seznamují se s péčí o lidské zdraví v zimním období, zjišťují, jak se mají chránit před prochladnutím či omrznutím. Osvojují si poznatky a dovednosti, které jsou důležité k podpoře zdraví a bezpečí (nebezpečí pádů na zledovatěném povrchu, na zamrzlých vodních plochách).

Rukavička

Byl jednou jeden dědeček a ten šel s pejskem na procházku. Cestou ztratil rukavičku. Přiběhla myška a udělala si v rukavičce domeček. Za chvíli běžel kolem zajíček a povídá: "Rukavičko, kdo v tobě bydlí?"

"Já myška Hrabalka. A kdo jsi ty?" "Já jsem zajíček Ušáček. Můžu tu bydlet s tebou?" A tak tam bydleli dva.

Běžela kolem liška. "Rukavičko, kdo v tobě bydlí?" "Já myška Hrabalka, já zajíček Ušáček. A kdo jsi ty?" "Já jsem lištička Sestřička. Můžu tu s vámi bydlet?" "Tak pojd'." A bydleli tam tři.

Běžel kolem vlk. "Rukavičko, kdo v tobě bydlí?" "Já myška Hrabalka, já zajíček Ušáček, já lištička Sestřička. A kdo jsi ty?" "Já jsem vlček Šedý kožíšek. Můžu tu s vámi bydlet?" "Máme tu už málo místa, ale pojd'." A bydleli tam čtyři.

Šel kolem medvěd. "Rukavičko, kdo v tobě bydlí?" "Já myška Hrabalka, já zajíček Ušáček, já lištička Sestřička, vlček Šedý kožíšek. A kdo jsi ty?" "Já jsem medvěd Vševěd. Můžu tu s vámi bydlet?" "Medvěde, už se sem nevejdeš." "Já budu jen kousek..." A tak jich tam bydlelo pět.

Najednou přiběhl pejsek, štěkal a zvířátka s úlekem utekla. Pejsek vzal rukavičku a přinesl ji dědečkovi. Dědeček si rukavičku navlékl a šel lesem dál.

Téma: Objevujeme lidské tělo

Objevujeme lidské tělo

Bylo jedno tělo, to dvě nohy mělo. Každá noha prstů pět, věděl o tom celý svět. A když budeš chvíli potichu, uslyšíš, jak ve tvém hrudníku, srdíčko se skrylo, aby ti tam bilo! Nad srdíčkem ramena, co to ale znamená ? Z ramen nám dvě ruce trčí, na konci se prsty krčí. A pak ještě velká koule, a v té kouli hned dvě boule. Je to hlava, co se točí, a ty boule, to jsou oči. Stále je tam místa dost, aby se tam vešel nos. A pod nosem zuby v puse, co se smějí v jednom kuse.

- **KOSTRA**

Co drží naše tělo vzpřímené? Jak se nazývají některé kosti, které nám pomáhají s pohybem? Ukazujeme a popisujeme na obrázku kostry – páteř, hrudní koš, pánev, lebku. Jsou kosti pevné, dají se zlomit? Přiblížíme si nebezpečí, při nichž si můžeme kost zlomit.

- **KLOUBY**

Tam, kde můžeme ohýbat tělem, máme kloub. Hýbáme hlavou, rukama, nohama, loktem a vždy si ukážeme, kde kloub máme.

- **SVALY**

Čím jsou kosti pokryty - co máme pod kůží?

Co děláme pomocí svalů? – zvedáme předměty, běháme, skáče, cvičíme..

Svaly máme i na obličejí, kdybychom je neměli, vypadali bychom takto : / obličej bez výrazu, nemohli bychom se smát... / Procvičíme si mimické svaly – usmějeme se, zamračíme, nafoukneme se, vyplazujeme rychle jazyk.

Srdce je také sval – pumpuje krev do celého těla.

Plíce jsou sval, kterým dýcháme. Dýchej zhluboka a zadrž dech, Nafoukni sáček – je jako plíce, Při nádechu se nafouknou, při výdechu splasknou. Dech je teplo, a proto když dýchneš na sklo – zamlží se (prováděj pokusy).

Jazyk je také sval. Rozpoznáváme jím chuť jídla, olizujeme se.

- **KŮŽE**

chrání naše tělo a drží ho pohromadě. Kůže je měkká, pružná. Ne všichni mají stejnou barvu kůže. Víš, jakou barvu kůže mají třeba černoši? Kůže je porostlá chloupky, které nás chrání proti zimě. Když je nám zima, máje husí kůži. Kůže nepropustí vodu, v létě ji můžeme opalovat, ale musíme ji chránit krémem. Na konečcích prstů máme polštářky pokryté kůží, na které jsou klikaté čáry – podívej se lupou. Vytvářej otisky prstů prstovými barvami

- **NAŠE SMYSLY A JEJICH ORGÁNY**

Kolik máme smyslů a k čemu nám slouží?

- **ZUBY**

Kde máme zuby? K čemu nám slouží?

Rozmělňujeme jimi potravu. Jsou tvrdé a pevné.

Mají miminka zuby? Čím se miminka živí?

Jak se staráme o své zoubky?

Kterým zubům říkáme mléčné a kdy nám vypadnou?

- **ORGÁNY V TĚLE**

K nejdůležitějším patří mozek, srdce, plíce, žaludek - k čemu slouží? Povíme si o nich a ukážeme na obrázku.

Pohádka „O smyslech“

V jedné maličké zemi, opravdu, tak maličké, že ji jen těžko najdeme na mapě, žila princezna se svým tatínkem králem. Princezna byla tuze krásná, měla oči modré jako nebe a vlásky žluté jako paprsky sluníčka. Její rty byly krásné jako červené jahůdky, ale neuměly se smát. Nikdy se jí nic nelíbilo, nikdy se neusmála, nikdy neodpověděla tatínkovi králi na pozdrav a vždycky se jen mračila. Když jí kuchař uvařil královskou večeři, ani si nepřivoněla, ani neochutnala a už řekla, že nechce. Nikdy se nepodívala na obrázek, který jí malovaly děti, aby jí udělaly radost. Nikdy nepohladila koťátko, které si s ní přišlo hrát. No zkrátka se vůbec neusmívala.

Ve stejné zemi žil i čaroděj. Byl zlý, starý a škaredý a lidé se ho proto báli. Čaroděj už pěkně dlouhou dobu sledoval, jak se chová princezna. Viděl, že je opravdu moc zlá a proto se rozhodl, že ji unese k sobě do svého doupěte a vezme si ji za ženu. Jak, se rozhodl, tak udělal. Jen co odbila půlnoc, už byl v princeznu pokojí a za nedlouho i s princeznou v náručí ve své noře.

Ráno, když princeznu nikdo nenašel ve svém pokojí, vydal král rozkaz princeznu najít. Královská stráž se pustila do hledání, a protože ta země byla opravdu maličká, do oběda vojáci zjistili, že princeznu u sebe drží čaroděj, a že se rozhodl, že si ji vezme za ženu. Král se velice polekal. Věděl, že když si čaroděj vezme princeznu, bude potom kralovat zemi on a to by vůbec nedopadlo dobře. Sám tedy za čarodějem přišel, aby mu jeho dceru vrátil. „Chachachá! Tak to tedy ne. Vždyť je stejně zamračená, jako na zámku. Akorát víc pláče. Nic jí nechybí, ale protože nejsem tolik zlý, vrátím ji, až mi dáte 5 nejcennějších věcí, co v celém království jsou.“

„A jak poznáš, které věci to jsou?“ zeptal se král.

„Mám kocoura, který pozná jaká je nejhodnotnější věc. Když donesete všech pět správně, zamňouká. Ale pozor, musí to být do dnešního večera, jinak je do konce života princezna má!“

V tu chvíli ze zámku sjížděly vozy plné šperků, šatů, hraček zlatých talířů, porcelánových misek a vlastně všech věcí, které na zámku jsou. Čaroděj s kocourem je chamtivě sledoval, ale kocour se vždy jen zašklebil a ani nezamručel. Král už nevěděl, co by čaroději přinesl a proto rozhodl, že každý kdo má něco hodnotného to musí jít ukázat čaroději. Lidé, protože měli krále rádi, své věci čaroději ukázat přišli. Ale kocour pořád a pořád mlčel.

K čaroději přišlo téměř celé království, nosili mu poklady, ale kocour nevydal žádný zvuk. V tom se před čaroděje postavil chudý venkovský chlapec.

„Co? Chceš mě napálit? To ty máš nejcennější věci? Jako trest, jsi poslední,

koho vyslechnu! Když ani Ty nebudeš ty věci mít, bude princezna moje. A ty je teda nemůžeš mít ani náhodou. Vždyť nemáš ani boty!“ křičel čaroděj rozhněvaně.

„To vůbec nevadí, že nemám boty. Alespoň můžu využít první vzácnou věc. Hmat, že můžu cítit jemnou trávu nebo ostré kamínky na svých chodidlech. Nebo hebkou srst svého psa. První věcí která je pro mě nejvzácnější je hmat.“

„Mňau.“ ozvalo se tiše z čarodějova klína. Sám čaroděj byl natolik překvapený, že nevěděl co říct.

Chlapec pokračoval: „Další věci, které jsou pro mě cenné, jsou zrak a čich. Vždyť jen díky nim můžu vidět barevnost lučního kvítí a cítit jeho sladkou vůni.“

„Mňau, mňau.“

„A víš co ještě je pro mě důležité? Je to sluch, díky kterému slyším mámin zpěv, dětský smích nebo snad jen šumění listí ve větru.“

„Mňau.“ Ozvalo se poněkud hlasitěji.

„A to ještě není všechno,“ dodal chlapec „ještě mám chuť, díky které můžu cítit, jak lahodné jsou babiččiny buchty, jak chutná rajče a jak jahoda.“

„MŇÁÁU.“ Ozval se kocour po páté.

„Nee,“ křičel čaroděj. „To nemůže být pravda, vždyť to všechno mám i já!“

„To ano, ty ale nemáš srdce.“ Pověděl chlapec. A při těchto slovech se začal čaroděj zmenšovat a zmenšovat, až nakonec úplně zmizel. Princezna byla svobodná, a první co udělala bylo, že se usmála od ucha k uchu a už vůbec nikdy se jí nechtělo zamračit se, když věděla, že i ona má spoustu cenných věcí. A může je kdykoli vidět, slyšet, cítit, ochutnat, nebo se jich jen dotknout.

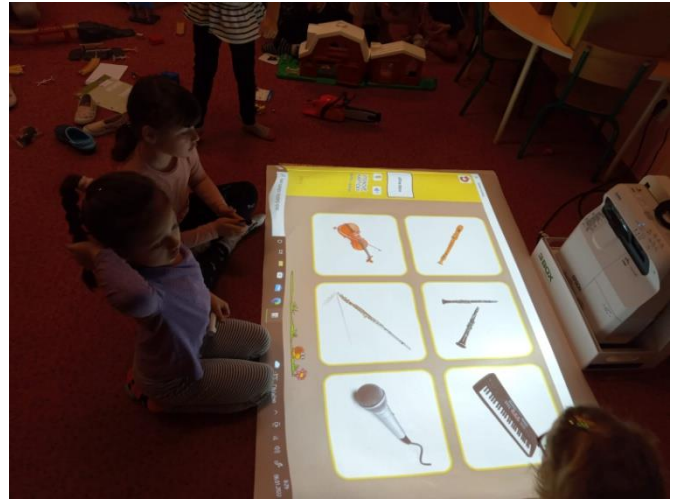

Práce s IT TECHNIKOU 😊

Informace pro rodiče

PLATBA STRAVNÉHO OD 1. 1. 2022

Stravné je vybíráno vždy předem na následující měsíc.

Termín úhrady:

do posledního dne v měsíci

zůstatek na Vašem účtu <https://www.strava.cz/> nesmí být záporný

Forma úhrady:

1. převodem na účet (upřednostňujeme)

č. účtu 78-4519290217/0100

do zprávy pro příjemce uvádějte jméno dítěte a třídu

Co nás čeká v únoru?

Akce

- **8. 2. Svátovo dividlo**
- **15.2. Porcelánka Dubí**
- **28.2. Masopustní karneval v MŠ**
  - Dejte dětem typické masopustní masky (např. zvířátka, kominík, ženich a nevěsta, šašek ...)
- **Keramika (termín bude upřesněn)**

Kroužky

- **2.2. Kroužek – Angličtina**
  - 1. skupina (ml. děti) od 14.30 do 15.00;
  - 2. skupina (předškolní děti) od 15.00 do 15.30)
- **3.2. Kroužek - Povídálek (14.15. – 15.00)**
- **8.2. Jóga pro děti**
- **9.2. Kroužek – Angličtina**
  - 1. skupina (ml. děti) od 14.30 do 15
  - 2. skupina (předškolní děti) od 15.00 do 15.30)
- **10.2. Kroužek - Povídálek (14.15. – 15.00)**
- **15.2. Jóga pro děti**
- **16.2. Kroužek – Angličtina**
  - 1. skupina (ml. děti) od 14.30 do 15.00;

2. skupina (předškolní děti) od 15.00 do 15.30)

- **17.2. Kroužek - Povídálek (14.15. – 15.00)**
- **22.2. Jóga pro děti**
- **23.2. Kroužek – Angličtina**

1. skupina (ml. děti) od 14.30 do 15.00;

2. skupina (předškolní děti) od 15.00 do 15.30)

- **24.2. Kroužek - Povídálek (14.15. – 15.00)**

